

gen under strafforfølgingen ved domstolen fremkommer oplysninger om andre strafbare forhold begået forud for udleveringen. Bl.a. i et sådant tilfælde kan domstolen anmode om, at den stat, der udleverer personen, skal tillade, at der sker strafforfølging for andre strafbare forhold begået forud for udleveringen. Statuttens artikel 101, stk. 2, bestemmer, at deltagerstaterne skal være beføjede til at meddele en sådan tilladelse og bør bestræbe sig herpå.

En sådan tilladelse vil fra dansk side kunne gives i medfør af udleveringslovens § 20, der i kraft af henvisningen i lovforslagets § 2, stk. 3, til udleveringslovens kapitel 4 vil finde anvendelse i sager vedrørende Den Internationale Straffedomstol.

Efter statuttens artikel 108 må en domfældt person i øvrigt som udgangspunkt ikke af fuldbyrdesstaten retsforfølges eller straffes eller udleveres til en tredje stat for handlinger, der er begået forud for personens overlevering til fuldbyrdesstaten.

8.1.7. I udleveringslovens kapitel 3 er der fastsat regler om behandlingen af sager om udlevering.

Der er i § 13 hjemmel til at sikre udleveringen gennem beslaglæggelse, ransagning, anholdelse og fængsling efter retsplejelovens regler i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet.

Med henblik på at sikre udleveringens gennemførelse er der i § 17, stk. 3, hjemmel til at iværksætte anholdelse og fængsling efter retsplejelovens regler. Fængsling i medfør af denne bestemmelse – som angår perioden, efter at der er truffet beslutning om at imødekomme en anmodning om udlevering – skal som udgangspunkt ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden 30 dage efter udløbet af klagefristen eller endelig retskendelse.

Det følger af statuttens artikel 59, at der – såfremt domstolen i medfør af artikel 89 har truffet beslutning om anholdelse og udlevering – består en forpligtelse til at frihedsberøve (anholde og fængsle) personer, herunder egne statsborgere, med henblik på udlevering til strafforfølging ved domstolen.

Ud over denne forpligtelse påhviler der også medlemsstaterne en forpligtelse til efter anmodning fra domstolen at foretage foreløbig anholdelse af en person, jf. pkt. 8.1.9. nedenfor. Domstolen har ikke adgang til at fremsætte anmodning om anholdelse, uden at det sker med henblik på udlevering.

Henvisningen i lovforslagets § 2, stk. 3, til udleveringslovens kapitel 3 og 4 indebærer således, at der i dansk ret vil være adgang til at frihedsberøve en per-

son med henblik på udlevering til strafforfølging ved Den Internationale Straffedomstol.

Den pågældende skal efter statuttens artikel 59, stk. 3, have ret til at anmode den kompetente myndighed i forvaringsstaten om midlertidig løsladelse indtil udleveringen. I stk. 4 og 5 er der fastsat nærmere regler om bl.a. betingelserne og vilkårene for en sådan midlertidig løsladelse. Da der er tale om en rettighed, der tilkommer den anholdte i forhold til danske domstole, foreslås det, at der i loven medtages en bestemmelse herom, jf. lovforslagets § 2, stk. 4.

8.1.8. Efter udleveringslovens § 16 er der adgang til domstolsprøvelse af lovligheden af justitsministerens beslutning om udlevering. Indbringelse af beslutningen om udlevering for retten har opsættende virkning. Udlevering kan således først ske, når beslutningen er fundet lovlig ved endelig retskendelse, jf. udleveringslovens § 17, stk. 1.

I en sag om udlevering til strafforfølging ved domstolen kan der ikke foretages en prøvelse svarende til den i sig selv begrænsede domstolsprøvelse efter udleveringsloven, f.eks. af de beviser, der danner grundlag for udleveringsanmodningen, idet domstolen må antages under behandlingen af spørgsmålet om udlevering at have foretaget en sådan prøvelse af udleveringsgrundlaget.

Statuttens ordning udelukker imidlertid ikke, at der ved nationale domstole foretages en vis, meget begrænset prøvelse af udleveringsgrundlaget, bl.a. med henblik på at sikre, at den, udleveringsanmodningen angår, er rette vedkommende. Af statuttens artikel 59, stk. 2, fremgår således, at de nationale myndigheder skal vurdere, om beslutningen gælder den pågældende person, om vedkommende er blevet anholdt i overensstemmelse med gældende regler, og om personens rettigheder er blevet respekteret. Der må i den forbindelse kunne tillægges anmodningen om domstolsprøvelse opsættende virkning for domstolens udleveringsanmodning.

8.1.9. Efter udleveringslovens § 19 kan der foretages beslaglæggelse, ransagning, anholdelse og fængsling i tilfælde, hvor en person er efterlyst af myndighederne i en fremmed stat som sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, der må antages at kunne begrunde udlevering efter udleveringsloven. De nævnte foranstaltninger skal som udgangspunkt ophæves, såfremt anmodning om udlevering ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen. Retten kan i særlige tilfælde forlænge denne frist. Denne bestemmelse svarer i det væsentlige til artikel 16 i den europæiske udleveringskonvention.